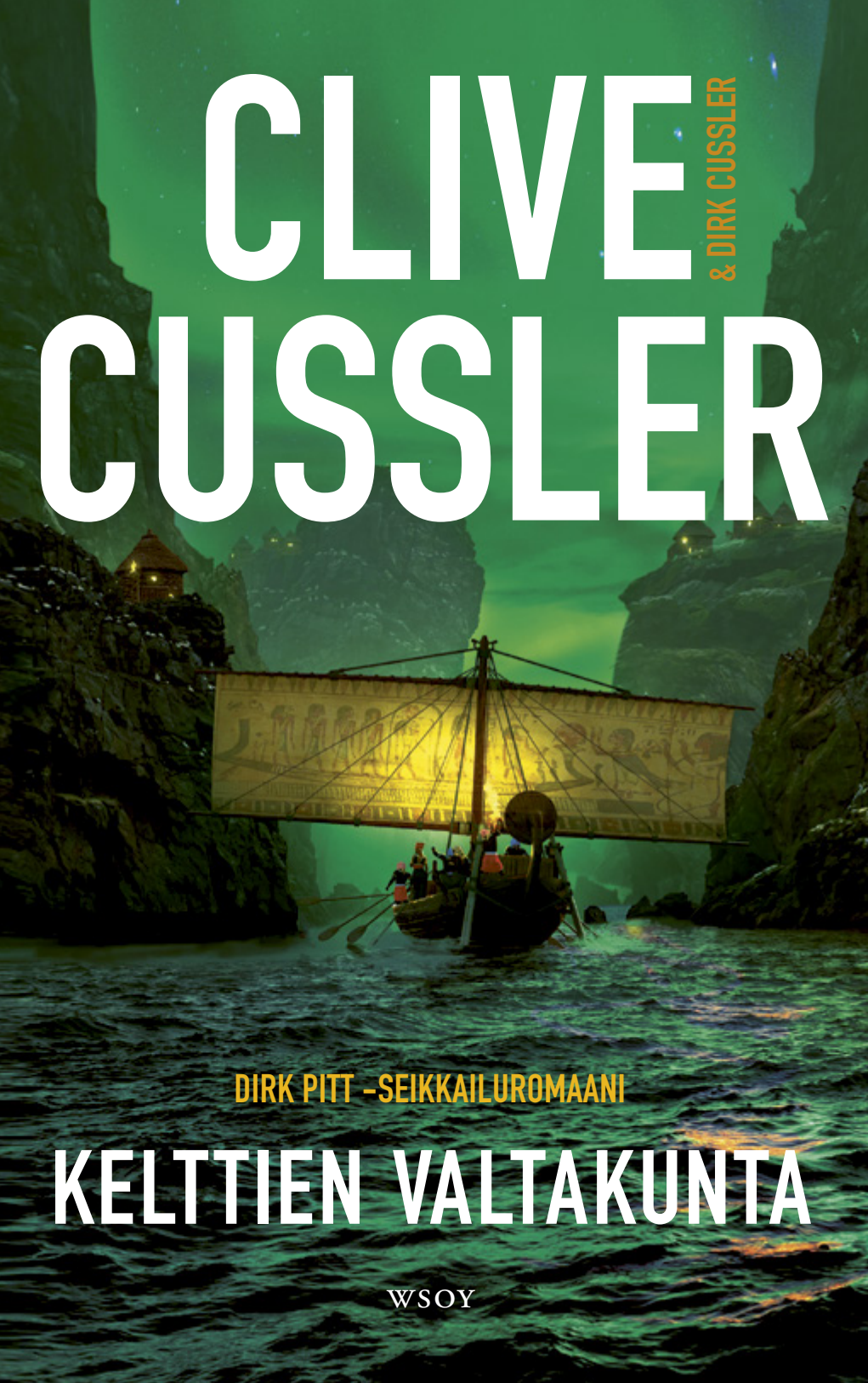

CLIVE CUSSLER & DIRK CUSSLER

DIRK PITT -SEIKKAILUROMAANI

KELTTIEN VALTAKUNTA

WSOY

Clive Cussler
ja Dirk Cussler

KELTTIEN VALTAKUNTA

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Celtic Empire

Copyright © 2019 by Sandecker, RLLLP
All rights reserved

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2020

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44602-7
PAINETTU EU:SSA

HENKILÖT

1334 EAA.

Meritaten Egyptin prinsessa, faraon tytär

Gaythelos Meritatenin aviomies

Osarseph profeetta jota Meritaten auttaa

Ahrwn Osarsephin veli

2020

NUMAn ryhmä

Dirk Pitt National Underwater and Marine Agencyn, NUMAn, johtaja

Al Giordino NUMAn Vedenalainen tekniikka -osaston johtaja

Rudi Gunn NUMAn apulaisjohtaja

Zerri Pochinski Pittin pitkäaikainen sihteeri

Michael Cruz meri-insinööri ja pelastusasiantuntija, NUMA

Tri Rodney Zeibig meriarkeologi, NUMA

Summer Pitt NUMAn Erikoisprojektit-osaston johtaja ja Dirk Pittin tytär

Dirk Pitt nuorempi NUMAn Erikoisprojektit-osaston johtaja ja Dirk Pittin poika

Hiram Yaeger Tietokonekeskuksen johtaja, NUMA

James Sandecker Yhdysvaltain varapresidentti ja NUMAn entinen johtaja

Virkailijoita, poliitikkoja ja liike-elämän edustajia

Loren Smith-Pitt Dirk Pittin vaimo ja Coloradon kongressiedustaja

Senaattori Stanton Bradshaw senaatin ympäristö- ja yleisten töiden komitean puheenjohtaja

Evanna McKee BioRem Global Limitedin toimitusjohtaja

Audrey McKee BioRem Global Limitedin ulkomaanpalvelupäällikkö ja Evanna McKeen tytär

Rachel Evanna McKeen työtoveri

Ross Elisa Aguilaria suojeleva FBI:n agentti

Abigail Brown Australian entinen pääministeri

Gavin Evanna McKeen työntekijä

Ainsley Evanna McKeen työntekijä

Irene Evanna McKeen työntekijä

Richard Evanna McKeen työntekijä

Historioitsijoita, asiantuntijoita ja lääketieteen ammattilaisia

Elise Aguilar Yhdysvaltain kehitysyhteistyöviraston, USAIDin, tutkija El Salvadorissa.

Phil Yhdysvaltain kehitysyhteistyöviraston tutkija El Salvadorissa

Rondi Yhdysvaltalaisia tutkijoita auttava kyläläinen El Salvadorissa

Tri Stephen Nakamura epidemiologi, Marylandin yliopisto

Tri Susan Montgomery Yhdysvaltain tautikeskuksen, CDC:n, ympäristöterveyslaboratorion päällikkö

Tri Miles Perkins Invernessin tutkimuslaboratorion tutkija

Tri Harrison Stanley egyptologian emeritusprofessori, Cambridgen yliopisto

Tri Frasier McKee biokemisti ja Evanna McKeen edesmennyt aviomies

Aziz Egyptin antiikkiministeriön agentti

St. Julian Perlmutter merenkulkuhistorioitsija ja Pittin pitkäaikainen ystävä

Byron laboratoriotutkimuspäällikkö, CDC

Tri Eamon Brophy entinen arkeologian laitoksen johtaja, Dublinin yliopisto

Muita

Manjeet Dhatt sairaan pojan isä Mumbaissa

Pratima Dhatt sairaan pojan äiti Mumbaissa

Ozzie Ackmadan Abu Simbel Innin omistaja

Veli Thomas fransiskaanimunkki Killarneyn luostarissa

Kapteeni Ron Posey *Mayweatherin* kapteeni

Cauge *Mayweatherin* aliperämies

PROLOGI

PAKOMATKA NIILILLÄ

MEMFIS, EGYPTI
1334 EAA.

Murheelliset valitukset kiirivät yli kaupungin kuin synkkä aaria. Savitiilitalot pursuivat ahdistusta ja suru kiiri öiselle aavikolle. Mutta tuulet kuljettivat mukanaan muutakin kuin surunhuutoja.

Ne kantoivat kuoleman löyhkää.

Maan oli vallannut arvoituksellinen vitsaus, joka riivasi melkein jokaista huonekuntaa. Eniten kärsivät nuoret, mutta eivät yksin he. Kuolema oli iskenyt raatelukyntensä jopa kuninkaalliseen perheeseen ja siepannut kylmään otteeseensa itse faraon.

Atonin temppelin varjoissa kyyristelevä nuori nainen yritti olla piittaamatta melusta ja löyhkästä. Kun kuu luiskahti esiin pilven takaa ja valaisi maiseman, hän hankasi painavaa kultaista amulettia, joka riippui hänen rinnallaan, ja kuulosteli liikehdintää. Nahkaisten kengänpohjien kahahtelu vasten kivilattiaa sai hänet höristämään korviaan, ja hän kääntyi kohti hahmoa, joka juoksi hänen suuntaansa temppelin etupylväikön poikki.

Naisen aviomies Gaythelos oli pitkä, ja hänellä oli tumma, kihara tukka ja leveät hartiat. Hänen ihonsa oli kuumasta iltailmasta kostea, kun hän tarttui naisen käteen ja veti tämän seisomaan. »Tie joelle on selvä», hän sanoi hiljaa.

Nainen katsoi miehen ohi. »Missä muut ovat?»

»Vartioimassa veneitä. Tule, Meritaten, älkäämme viivytelkö enempää.»

Meritaten kääntyi katsomaan taakseen varjoihin ja nyökkäsi. Temppelin seinän suunnalta ilmaantui kolme miestä, jotka olivat aseistautuneet keihäillä ja raskailla, sirppimäisillä *khopesh*-miekoilla. Kun Meritaten seurasi aviomiestään, miehet asettuivat kolmiomaiseen puolustusmuodostelmaan hänen ympärilleen.

Gaythelos johti joukkoa temppelin sisäänkäynniltä alas katua, ja heidän sandaalinsa saivat tomun pöllyämään. Vaikka oli jo myöhäistä, monen talon ikkunaluukkujen raoista kajasti öljylampun valoa. Ryhmä eteni rivakasti ja pysytteli ääneti kulkiessaan entisen pääkaupungin halki.

Tie vietti loivasti joenrantaan, missä oli laituriin sidottuna rivi pieniä kauppalaivoja. Kun he astelivat rantatörmää pitkin, kaislikosta nousi kaksi miestä. Kummallakin oli pitkä, harmaa parta ja rähjäiset pellavavaatteet.

Saattajat kohottivat keihäänsä ja ampaisivat eteenpäin.

»Vartijat! Seis!» Meritaten huusi.

Asemiehet pysähtyivät.

Meritaten astui heidän ohitseen ja tervehti miehiä. »Osarseph ja Ahrwn, mitä te täällä teette? Miksette ole lähteneet?»

Nuorempi miehistä astui lähemmäksi. Hänen silmissään oli päättäväinen katse ahavoituneiden kasvojen keskellä. »Meritaten», hän sanoi. »Emme olisi voineet maistaa vapautta kiittämättä sinua. Sinä vaikutit ratkaisevasti faraon määräykseen. Minua surettaa, että sait tietää hänen menehtyneen Amarnassa.»

»Minun vaikutuksestani ei ole varmuutta», Meritaten sanoi. »Sen sijaan on kiistatonta, että maitamme hallitsevat nyt faraon ylipapit – ja he ovat syyttäneet kuninkaallista perhettä suruista, jotka ovat kohdanneet Egyptiä.»

»Sinä olet syyllistynyt ainoastaan ystävällisyyteen sorrettuja kohtaan.» Mies otti kaulallaan riippuvan vuohennahkapussin

ja antoi sen Meritatenille. »Sinä pelastit meidät Niilin pilaantuneilta vesiltä. Pyydän hartaasti, että pelastat nyt itsesi.»

»Sinä otit neuvostani vaarin, farao ei. Sinun pitäisi kiittää Gaythelosia, ei minua.» Meritaten nyökkäsi miehensä suuntaan. »Hän tiesi apiumin voiman.»

Osarseph kääntyi ja kumarsi Gaythelosin suuntaan. »Liittytkö seuraamme?» Hän heilautti kättään joen suuntaan. Joen vastarannalla horisonttia laikutti tuhannen leiritulen loimotus.

»Emme», Meritaten sanoi. »Jätämme kohtalomme meren huomaan.»

Vanha mies nyökkäsi ja laskeutui sitten polvilleen Meritatenin eteen. »Minä ja veljeni kannamme tekojasi sydämessämme. Elä rauhassa niin kauan kuin tähdet elävät.»

»Niin myös sinä, Osarseph. Hyvästi.»

Miehet nousivat pienelle lautalle, työnsivät sen tummalle joelle ja lähtivät melomaan vastarannalle.

»Ehkä meidän pitäisi seurata heitä», Meritaten kuiskasi.

»Autiomaa ei suo meille muuta kuin koettelemuksia, rakkaani», Gaythelos sanoi. »Otollisemmat maat odottavat. Emme saa enää viivytellä.»

Hän lähti johtamaan seuruetta rantaa pitkin ja kääntyi poispäin kaupungin laiturin aluksista kohti kolmea laivaa, jotka olivat kaislikon takana näkymättömissä alavirran suunnalla. Heidän lähestyessään niitä tien sulkivat aseistautuneet vartijat, jotka sitten opastivat heidät yhteen laivoista.

Kun laivan köydet irrotettiin, Meritaten ja Gaythelos asettuivat penkille, joka oli ainoan maston juurella. Miehistö souti poispäin rannasta seuraten kahta muuta alusta Niilille.

Meritaten katseli levottomasti ympärilleen aluksessa. Se oli alle kolmekymmentä metriä pitkä ja kanneton, ja sen runko kaareutui keulassa ja perässä ylöspäin. Pohjalla oli patoja ja koreja, jotka olivat täynnä ruokatavaraa. Laivan partaiden luona oli rivi sotilaita, joista suurin osa souti lyhyillä airoilla.

Kaksi muuta laivaa, kauppalaivaston veteraanit, jotka olivat ylittäneet Välimeren monta kertaa, uivat yhtä syvällä vedessä.

Nelikulmaiset isopurjeet oli osittain nostettu ja kiinnitetty keulaan ja perään ohjausliikkeiden mahdollistamiseksi, kun laivat suuntasivat pohjoiseen joen kuljettamina. Kunkin keulassa riippui pieni öljylamppu, joka loi heikkoa valoa tummaan veteen. Alukset jättivät Memfisin kaupungin taakseen ja kulkivat ääneti lukuun ottamatta veden loiskahtelua runkoa vasten ja airojen solahduksia jokeen.

Kun oli matkattu parikymmentä virstaa alas jokea, aluksen keulasta perään kohahti vaimea puheensorinan aalto. Edessäpäin oli ilmaantunut näkyviin lyhtyrivi. Siellä oli keskelle jokea ankkuroitu alus.

Meritaten siristi silmiään katsoessaan valaistua proomua. Siitä ulottui kummallekin rannalle köysi, jotta sitä voisi käyttää päivällä lauttana ja yöaikaan joella liikkuvien kauppalaivojen tulliasemana. Mutta proomusta kantautuvat hälytyshuudot ilmaisivat, ettei se tänä yönä ollut pelkästään tullipalveluksessa.

»Sammuttakaa lyhty!» Meritatenin laivan kapteeni käski ja katsoi muihin aluksiin. Hän oli töykeä mies, joka oli ajellut päänsä kaljuksi.

Myöhäistä. Kaikki kolme alusta oli jo havaittu. Proomun jousiampujaryhmä lähetti matkaan nuolikuuron.

Gaythelos työnsi Meritatenin matalaksi. Laivamies parkaisi ja tarttui kaulaansa, johon oli iskeytynyt nuoli.

»Pysy matalana!» Kahden vartijan pitäessä vahtia Gaythelos raahasi aluksen poikki viljasäkin ja peitti vaimonsa sillä.

Säkin alta Meritaten saattoi vain kuunnella taistelua. Nuo kolme laivaa kääntyivät kohti vastarantaa ja kasvattivat välimatkaa proomuun minkä pystyivät. Ensimmäinen laiva saavutti toisen köysistä, jotka pitelivät proomua paikoillaan virrassa, ja miehet kurkottivat keulasta miekkoineen katkaistakseen sen. Pariin heistä osui nuoli, muut katkaisivat köyden.

Alukset jatkoivat matkaa alavirtaan, mutta proomusta lähti pieni takaa-ajoalus täynnä jalkaväkeä ja lisää jousiampujia. Airot painettiin veteen, ja alus suuntasi kohti lähintä kauppalaivaa, jonka kyydissä Meritaten ja Gaythelos olivat. Se kuroi välimatkan umpeen nopeasti ja lipui laivan viereen. Soturit ryntäsivät laidan yli odottaen vain vähäistä vastusta.

Gaythelos ja vartijat ampaisivat varjoista, sohivat keihäillä ja löivät hyökkääjiä pronssimiekoilla. Lähitaistelu laajeni koko alukseen miesten taistellessa torjuakseen valtaajat. Jousimiehet ampuivat takaa-ajoaluksesta nuolia rähäkän keskelle ja tappoivat taistelijoita kummaltakin puolelta. Kaatuneiden ruumiit loiskahtivat Niiliin. Taistelu aaltoili edestakaisin, kunnes hyökkääjät näyttivät pääsevän niskanpäälle. Meritaten vaistosi tappion, nousi piilopaikastaan ja otti kaatuneen soturin miekan.

»Voittoon!» hän kannusti ja upotti miekkansa hyökkääjään.

Näky piristi puolustajia. He alkoivat painostaa hyökkääjiä, ahdistivat nämä perään ja tappoivat heidät säälimättä. Sitten oli heidän aluksensa vuoro. Prinsessan raivoavat miekkamiehet hyppäsivät siihen, surmasivat jäljellä olevat jousiampujat ja työnsivät sen ajelehtimaan pois vainajalastissa.

Meritaten asteli keulaan etsimään miestään. Laivan pohja oli veren peitossa, ja kuolleita ja haavoittuneita lojui kaikkialla. Gaythelos ilmaantui kädessään verinen tikari. Meritaten kietaisi käsivartensa miehen ympärille.

»Nyt olemme turvassa», Gaythelos sanoi. »Johdatit meidät voittoon.» Hän kääntyi katsomaan kapteenia, joka istui perä-sinmelan ääressä nuoli olkapäästään törröttäen. »Eikö niin?»

Kapteeni nyökkäsi. »Muita esteitä ei ole. Olemme lähellä suistoa, merelle on monta väylää. Aamulla Egypti on jo takana.»

Laivue purjehti koko yön ja työntyi Niilin suiston itäiseen haaraan, jota reunustivat tuleentuneet ohrapellot. Pian heidän silmiensä edessä siinsi Välimeri, ja alukset lipuivat sen

turkoosinvärisille vesille. Kun aurinko kirkasti aamutaivaan, he väistivät Levantista tulossa olevaa kauppalaivajonoa.

Meritaten istui Gaythelosin vieressä, kun Egyptin rannikko etääntyi heidän takanaan. Hän painoi vuohennahkapussia tiukasti rintaansa vasten ja pohti tulevaisuutta. Pelastaessaan tietymättömän määrän ihmishenkiä hän oli uhrannut kaiken, mikä oli hänelle rakasta.

Hän nousi seisomaan ja asteli keulaan mielessään uudenlainen kohtalon tuntu. Kasvot avomeren horisontin suuntaan hän katsoi kohti tuntematonta maailmaa, joka kutsui häntä.

I OSA

VESIPUTOUS

1

TOUKOKUU 2020
COPAPAYO, EL SALVADOR

Elise Aguilar katseli vakavana hautajaissaattuetta, joka marssi kylän tomuisen aukion poikki. Neljä miespuolista arkunkantajaa asteli katse maahan luotuna ja piteli lapsen valkoista arkkua tasapainossa olkapäillään. Arkun päälle oli sujautettu pieni keltainen orkideakimppu, joka peitti kanteen käsin maalatun jalkapallon.

Arkun jälkeen tuli kuolleen lapsen perhe, joka itki avoimesti huolimatta kyläläisten lohduttavista sanoista.

Elise seurasi saattuetta katseellaan, kunnes se katosi tienmutkan rehevän kasvillisuuden taakse. Kylän pikkuruinen hautausmaa sijaitsi matalalla kukkulalla lähellä mutkaa.

Hän ei kiinnittänyt huomiota mustaan Jeepiin, joka kiersi saattueen, kun hän lähti vastakkaiseen suuntaan pitkin paljon tallattua kinttupolkua. Hän ohitti kourallisen tasakattoisia, valkoisia, stukkorapattuja taloja, joissa kylän kolmekymmentä asukasta asuivat. Polku kulki alamäkeen ja saapui aukiolle, josta avautui komea näköala sinisenä kimaltelevalle järvelle.

Cerrón Grande oli tekojärvi, lajissaan El Salvadorin suurin, ja se oli rakennettu palvelemaan seudun vesivoimaloita. Kun Lempajoen vesi oli alkanut nousta vuonna 1976, sadat perheet olivat muuttaneet muualle, osa häthätää rakennettuun Copapayon kylään. Elise vilkaisi järvelle. Veden poikki liikkui onkimies kanootilla ja pieni työvene. Oikealla näkyi ruudinharmaa betonimuuri merkkinä Cerrón Granden padosta, joka oli saanut tekojärven aikaan.

Elise laskeutui polkua pitkin lähelle rantaa. Hän pysähtyi ja pyyhkäisi otsaansa edessään laaja katos, joka muodostui puun käkkyräisistä juurista ja palmunlehväkatteesta. Katoksen vastakkaisella puolella oli puoliympyrään pystytettynä puolenkymmentä punaista telttaa suuaukot kohti varjoisaa aukiota. Katoksen molemmin puolin oli laajalti viljelysmaata täynnä vihreitä maissinvarsia.

Katoksen alla istui karkeatekoisten työpöytien ääressä Elisen tutkijatovereita Yhdysvaltain kehitysyhteistyövirastosta tekemässä kokeita tai tietokoneanalyyseja. Höyryävässä kuumuudessa ryhmä oli pukeutunut sortseihin ja T-paitoihin.

Hontelo mies, jolla oli paksut silmälasit ja sotkuinen parta, kohotti katseensa mikroskoopista. »Miksi noin ankea ilme?» hän kysyi puheessaan vahva bostonilainen nuotti.

»Kylässä on tänään hautajaiset. Saattue meni juuri ohi.»

»Sen pikkupojanko?»

Elise nyökkäsi.

»Todella surullista. Rondi kertoi, että Suchitoton klinikalla oli sairas poika kylästä. En tajunnut, että tapaus oli vakava.»

Mies huikkasi paikalliselle teini-ikäiselle pojalle, joka lajitteli kaukalosta ottamiaan maissinvarsia. »Rondi, mitä sille pikkupojalle tapahtui?»

Poika riensi tutkijoiden luo. »Hän oli vähän aikaa *enfermo*. Lääkäri tuli viime viikolla ja vei hänet sairaalaan, mutta siellä ei pystytty auttamaan häntä.»

»Mikä oli diagnoosi?» Elise kysyi.

Rondi kohautti olkapäitään. »*Un misterio*. Lääkärit eivät sanoneet. Aivan kuten muut.»

»Ketkä muut?»

»Kolme muutakin lasta on kuollut kylästä viime kuukausina. Sama juttu. He tulevat *enfermo*, ja lääkärien on liian myöhäistä auttaa heitä.»

Elise katsahti kollegaansa. »Luuletko että se voisi liittyä ruokakasveihin, Phil?» Hän osoitti maissikaukaloa, jonka sisältöä Rondi oli lajitellut.

»Ai niihin geenimuunneltuihin siemeniin, joita viime vuonna toimitimme viljelijöille?» Phil pudisti päätään. »Ei missään nimessä. Tämä muunnelma on kehitetty vain kuivuuden sietämiseen, ja sitä on käytetty turvallisesti kaikkialla maailmassa.»

Elise nyökkäsi. »On vain sydäntä särkevää katsella, kun lapset sairastuvat.»

Phil kohautti hartioitaan. »Olemme maataloustutkijoita, emme lääkäreitä.» Hän vilkaisi kukoistavaa maissipeltoa. »Ja huomenna meidän täytyy pakata kimpsumme ja siirtyä viisitoista kilometriä pohjoiseen.»

Hän huomasi Elisen pettyneen ilmeen. »Okei, ehkä voimme tehdä muutakin. Lähetän sähköpostia maajohtajalle ja pyydän häntä toimittamaan pyynnön Maailman terveysjärjestölle. Järjestön toiminta on El Salvadorissa vakiintunutta. Eiköhän sieltä joku heltiä tutkimaan asiaa.»

»Kiitos. Näillä ihmisillä on oikeus kuulla, mikä sairauden aiheuttaa.»

Phil nyökkäsi. »Mutta nyt sinun ja Rondin pitäisi arvioida Lohko 17:n sato.» Hän osoitti piirrosta, joka kuvasi kylää ympäröiviä peltoja. Lohko 17 oli kapea pelto lähellä järven rantaa.

»*Sí*, tiedän mikä se on», Rondi sanoi. Hän sieppasi kangaskassin ja heilautti sen olalleen.

Elise seurasi Rondia polkua pitkin viereisen maissipellon poikki. Heidän kävellessään hän ajatteli edelleen hautajaissaattoa ja pientä, valkoista arkkua.

»Onko lapsia sairastunut muissa kylissä?»

Rondi nyökkäsi. »Serkku nimeltä Francisco. Hän kuoli vähän aikaa sitten. Hän asui San Luis del Carmenissa järven toisella puolella.»

»Kuinka vanha hän oli?»

»Neljä, kai.»

»En muista sitä kylää. Veimmekö siemeniä sikäläisille viljelijöille?»

»Emme, heillä on aina ollut hyvä sato. Mutta näin siellä viime viikolla *cientificoja*.»

»Mitä tiedemiehiä?» Elise kysyi. »Ryhmämme saapui Cerrón Grandeen vasta neljä päivää sitten.»

»En usko että he olivat yhdysvaltalaisia avustustyöntekijöitä. Kukaan ei tunnu tietävän, mistä he tulivat.»

»Mitä he halusivat?»

Taas olankohautus. »He kyselivät *niñoista* ja ottivat ruoka- ja vesinäytteitä.» Rondi seisahtui maahan työnnetyn muoviläpyskän kohdalle, jossa oli numero 17. »Tässä on meidän lohko.»

Elise otti Rondin kassista rullan keltaista narua ja astui muutaman askelen maissipeltoon. Hän veti narua rullalta ja eristi sillä neliöllisen maissinvarsia. Rondin avustamana hän tarkasti neliöstä jokaisen varren ja laski niihin muodostumassa olevien nuppujen ja tähkien määrän. Hän merkitsi lukemat alustalla olevaan paperiin, siirsi sitten neliön muutaman metrin päähän ja toisti laskutoimitukset. Leiriin palattuaan hän laskisi koko pellolle satoennusteen.

»Palataan leiriin», Rondi sanoi heidän saatuaan laskennan valmiiksi. Hän näytti Eliselle tietä maissipellon poikki.

He saapuivat matalalle, jyrkkäseinäiselle penkereelle patoaltaan rantaan. Alle puolentoista kilometrin päässä heistä oikealla

oli Cerrón Granden padon 800 metriä pitkä betonimuuri. He kääntyivät vastakkaiseen suuntaan ja seurasivat rantaviivaa kohti leiriä.

Lähellä kylään johtavaa polkua Elise pysähtyi ihailemaan pientä alumiinituulimyllyä, joka seisoi betonilaatalla vesirajassa. Kahdeksanlapainen roottori pyöri heikossa tuulessa ja vesi loiskahteli laitteen perustusten juurella. »En muista, että tämä olisi ollut tässä viime vuonna.»

»Kylän kaivossa alkoi olla vesi vähissä, joten valtio toimitti tuulimyllyn. Nyt saamme vettä patoaltaasta. Herra Phillip auttoi meitä pystyttämään tämän viime vuonna sen jälkeen, kun olitte lähteneet.»

»Käytetäänkö vettä peltojen kasteluun?»

»*Sí,* ja kylässä myös. Tuo imee vettä putkesta, joka ulottuu järveen. Voimme ohjata veden pelloille tai suodatettuna säiliöön, josta sen voi pumpata kylään.»

Elise silmäili tuulimyllyä ja kääntyi Rondin puoleen. »Sinullahan on vene, eikö niin?»

»Se on kiinni tuossa mutkan takana.»

»Voitko viedä minut järvelle? Haluaisin ottaa vesinäytteitä vedenottoputken läheltä.»

»Käyn hakemassa veneen ja tulen kohta.»

Elise hölkkäsi leiriin ja pudotti kangaskassin ja satomerkinnät. Niiden tilalle hän sieppasi olkalaukun, jossa oli puolenkymmentä koeputkea tarranauhalla suljetuissa taskuissa. Hän palasi rantaan ja odotti, kunnes Rondi saapui pienellä alumiinimoottoriveneellä.

»Anteeksi.» Rondi hymyili koko hammasrivillään. »Moottori ei aina halua käynnistyä.»

Lommoista, hapettunutta venettä työnsi pieni, kuusihevosvoimainen perämoottori, joka oli vanhempi kuin Rondi ja savutti tyhjäkäynnillä. Elise heitti laukun tuhdolle, työnsi keulan irti rannasta ja hyppäsi kyytiin. Rondi peruutti syvempään

veteen, käänsi veneen ja suuntasi poispäin rannasta. He ajoivat vain vähän matkaa ennen kuin hän sammutti moottorin ja antoi veneen ajelehtia.

Rondi arvioi heidän sijaintinsa suhteessa tuulimyllyyn. »Putken suu on näillä paikkeilla.»

Elise otti laukusta kaksi koeputkea, irrotti niiden korkit ja upotti ne kirkkaaseen, viileään veteen. Kun hän sulki taas putkia, hän huomasi lähellä kelluvan kuolleen kalan. »Onko järvessä näkynyt paljon kuolleita kaloja?»

Rondi kohautti hartioitaan. »Jonkin verran padon luona.»

»Näytätkö?»

Rondi kiskaisi käynnistysvaijeria kymmenkunta kertaa ennen kuin moottori käynnistyi köhähdellen. Hän suuntasi padolle ja ohitti kanootilla kulkevan vanhan kalamiehen, joka veti nuottaa. He lähestyivät padon turvaestettä, pelkkää teräsvaijeria, joka oli pingotettu vähän vedenpinnan yläpuolelle. Rondi sammutti moottorin ja antoi veneen ajautua vaijeria vasten. Aalloilla keinahteli kymmeniä kuolleita kaloja paisuneet valkoiset vatsat kohti taivasta.

Elise näppäsi kännykällään muutaman kuvan, ja häntä kuvotti ajatellessaan, että kyläläiset joivat tekojärven käsittelemätöntä vettä. Hän otti vielä kaksi vesinäytettä ja katsoi sitten ulapan yli.

»Mennään pohjoiseen kohti San Luis del Carmenia. Haluaisin ottaa näytteitä sieltäkin.»

Samaan aikaan kun Rondi nyökkäsi, padon suunnalta kuului kolme terävää, kumeaa ukkosenjyrähdystä. He katsoivat toisiinsa – ja heidän alapuoleltaan kohosi matala, pulputtava jyrinä. Betonipadon keskiosa alkoi hitaasti murentua heidän edessään.

Elise kirkaisi, ja Rondi yritti saada moottorin käyntiin. Kun se käynnistyi yskähtäen, Rondi avasi kaasun täysille. Pieni vene syöksähti poispäin sortuvasta padosta ja eteni kymmenkunta

metriä ennen kuin sen vauhti hidastui. Pikkuruinen moottori valitti, mutta vene ei liikkunut ollenkaan.

»Mitä nyt?» Elise huusi.

»Virta on liian voimakas.» Rondi katsoi Eliseen silmät suurina, ja hänen kätensä vapisi peräsinvarrella.

Hänen takanaan pato oli hajoamassa sata metriä alempana avautuvaan rotkoon, ja veden virtaus kiihtyi.

Rondi puristi kaasukahvaa rystyset valkoisina, tuijotti vetistä reunaa ja pudisti päätään.

Hän ja Elise saattoivat vain katsella, kun vene imeytyi kohti padon laajenevaa aukkoa ja sen takana odottavaa tappavaa vesiputousta.

»*Kelttien valtakunta* on parhaita Clive ja Dirk Cusslerin teoksista vuosiin – todistus siitä, että Dirk Pitt, yksi trilleri-genren johtavista sankareista, seikkailee vielä monessa vaaranpaikassa tulevaisuudessakin.»

– CRIME READS

Clive ja Dirk Cussler Pittin vuosimallia 1931 olevassa Stutz Speedsterissä

www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-44602-7

Päällyksen kuva: MIKE HEATH / MAGNUS CREATIVE Takakannen kuva: ROB GREER PHOTOGRAPHY